

Strony w postępowaniu głównym z zakresu prawa karnego:

Ivo Taricco, Ezio Filippi, Isabella Leonetti, Nicola Spagnolo, Davide Salvoni, Flavio Spaccavento, Goranco Anakiev

Sentencja

- 1) Uregulowanie krajowe w dziedzinie przedawnienia przestępstw karnych, takie jak ustanowione przez ostatni akapit art. 160 kodeksu karnego, zmienionego przez ustawę nr 251 z dnia 5 grudnia 2005 r. w związku z art. 161 tego kodeksu, które przewidywało w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym, że zdarzenie przerywające bieg przedawnienia, zaistniałe w trakcie postępowania karnego dotyczącego poważnych oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, skutkuje przedłużeniem terminu przedawnienia jedynie o jedną czwartą jego pierwotnego czasu trwania, może stanowić zagrożenie dla obowiązków nałożonych na państwa członkowskie przez art. 325 ust. 1 i 2 TFUE w sytuacji, w której owo uregulowanie krajowe uniemożliwia nałożenie skutecznych i odstrasżających sankcji karnych w znacznej liczbie przypadków poważnych oszustw stanowiących zagrożenie dla interesów finansowych Unii Europejskiej lub przewiduje dłuższe terminy przedawnienia w przypadku oszustw stanowiących zagrożenie dla interesów finansowych danego państwa członkowskiego, niż w przypadku oszustw stanowiących zagrożenie dla interesów finansowych Unii Europejskiej, co należy do weryfikacji sądu krajowego. Do sądu krajowego należy nadanie pełnej skuteczności art. 325 ust. 1 i 2 TFUE, poprzez powstrzymanie się w razie potrzeby od stosowania przepisów prawa krajowego, które skutkują uniemożliwieniem danemu państwu członkowskiemu przestrzegania obowiązków nałożonych na niego przez art. 325 ust. 1 i 2 TFUE.
- 2) System przedawnienia mający zastosowanie do przestępstw karnych popełnionych w dziedzinie podatku od wartości dodanej, taki jak przewidziany przez ostatni akapit art. 160 kodeksu karnego, zmienionego przez ustawę nr 251 z dnia 5 grudnia 2005 r. w związku z art. 161 tego kodeksu, nie może być oceniany w świetle art. 101 TFUE, 107 TFUE i art. 119 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD), Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)/Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie.

(Sprawa C-106/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne i ochrona zdrowia ludzi — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 7 ust. 2 i art. 33 — Obecne w wyrobach substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Obowiązek zgłoszenia i informowania — Obliczenie progu 0,1 % masy]

(2015/C 363/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD), Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)

Strona pozwana: Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie.

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 366/2011 z dnia 14 kwietnia 2011 r. należy interpretować w ten sposób, że w celu stosowania tego przepisu na producencie ciąży obowiązek ustalenia, czy substancja wzbudzająca szczególnie duże obawy, zidentyfikowana zgodnie z art. 59 ust. 1 tego rozporządzenia ze zmianami, jest obecna w stężeniu powyżej 0,1 % wag. wytwarzanego przez niego produktu, a na importerze produktu złożonego z kilku wyrobów – obowiązek ustalenia w odniesieniu do każdego wyrobu, czy taka substancja jest obecna w stężeniu powyżej 0,1 % wag. tego wyrobu.
- 2) Artykuł 33 rozporządzenia nr 1907/2006 ze zmianami należy interpretować w ten sposób, że w celu stosowania tego przepisu do dostawcy produktu, którego jeden albo więcej wyrobów wchodzących w jego skład zawiera zidentyfikowaną zgodnie z art. 59 ust. 1 tego rozporządzenia substancję wzbudzającą szczególnie duże obawy w stężeniu wyższym niż 0,1 % wag. w przypadku każdego wyrobu, należy poinformowanie odbiorcy i – na żądanie – konsumenta, o obecności tej substancji poprzez przekazanie im przynajmniej nazwy danej substancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 10 września 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Łotewska

(Sprawa C-151/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek obywatelstwa — Artykuł 51 TFUE — Udział w wykonywaniu władztwa publicznego)

(2015/C 363/15)

Język postępowania: łotewski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Rubene i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Łotewska (przedstawiciele: D. Peļše, I. Kalniņš i K. Freimanis, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i J. Vlácil, pełnomocnicy), Węgry (przedstawiciele: M. Tátrai i M. M. Fehér, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Poprzez wprowadzenie warunku obywatelstwa dla dostępu do zawodu notariusza Republika Łotewska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 TFUE.
- 2) Republika Łotewska zostaje obciążona kosztami.
- 3) Republika Czeska pokrywa własne koszty.
- 4) Węgry pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 z 26.5.2014.